

Düşle Yazıları

CİLT: 1

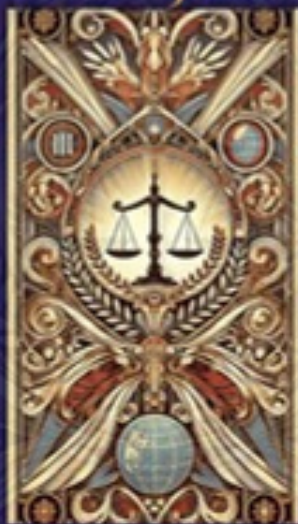
SAYI: 1

Eğitim ve Bilim için
Düşle

Emek ve Halk için
Düşle

Tarih ve Toplum için
Düşle

Kültür ve Sanat için
Düşle

ARTİT NO: 00000000000000000000

Bizimle
DÜŞLE

Çocukta Gerçekliğin İnşası - 1
JEAN PIAGET

Asimilasyon ve Uyum

Nesne, uzay, nedensellik ve zaman kavramlarının ardışık olarak incelenmesi bizi aynı sonuçlara götürür: evrenin duyuşal-motor zeka tarafından işlenmesi, nesnelerin, kendisinin özne olarak kendisinin tamamen farkında olmasa da, onları yönlendirdiğine inanan bir benlik etrafında merkezlendiği bir durumdan, benliğin, en azından pratik olarak, kişisel aktiviteden bağımsız olarak düşünülen istikrarlı bir dünyaya yerleştirildiği bir duruma geçişi oluşturur.

Bu evrim nasıl mümkün olur?

Bu, yalnızca zekânın gelişimiyle açıklanabilir.

Zekâ, çevreye uyumun, şeylerin öznenin şemalarına asimile edilmesinden farklılaşmadığı bir durumdan, birden fazla şemanın uyumunun, bunların ilgili ve karşılıklı asimilasyonundan ayırt edildiği bir duruma doğru ilerler.

Duyuşal-motor zekânın tüm evrimini özetleyen bu süreci anlamak için, asimilasyonun kendisinin gelişimiyle başlayarak adımlarını hatırlayalım.

Başlangıçta, asimilasyon esasen öznenin kalıtsal veya edinilmiş şemalarını beslemek için dış çevreyi kullanmasıdır.

Emme, görme, kavrama vb. gibi şemaların sürekli olarak şeylere uydurulması gerektiği ve bu uydurmanın gerekliliklerinin sıklıkla asimilasyon çabasını engellediği söylenmeye bile gerek yok.

Ancak bu uydurma, asimilasyon süreçlerinden o kadar farklılaşmamış kalır ki, herhangi bir özel aktif davranış örüntüsüne yol açmaz, sadece örüntünün asimile edilen şeylerin ayrıntılarına göre ayarlanmasından oluşur.

Dolayısıyla, bu gelişimsel düzeyde dış dünyanın kalıcı nesnelerden oluşmamış gibi görünmesi, ne mekanın ne de zamanın henüz gruplar ve nesnel diziler halinde organize edilmemiş olması ve nedenselliğin uzamsallaştırılmamış veya şeylere yerleştirilmemiş olması doğaldır.

Başka bir deyişle, evren ilk başta kişisel aktivite etrafında merkezlenmiş hareketli ve plastik algısal imgelerden oluşur.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Fakat bu etkinliğin, sürekli olarak özümsemiği şeylerden farklılaşmadığı ölçüde kendi öznelliğinin farkında olmadığı kendiliğinden açıktır; bu nedenle dış dünya, iki etken birbirinden ayrılıp karşılıklı olarak düzenlenmeden önce, kendisinin farkında olmayan bir benliğin duyumlarıyla karıştırılmaya başlar.

Öte yandan, şemalar karşılıklı asimilasyonları ve gerçekliğin çeşitliliğine kademeli uyumları ile çoğaldıkça ve farklılaştıkça, uyum asimilasyondan azar azar ayrılır ve aynı zamanda dış çevrenin ve öznenin kademeli bir şekilde sınırlandırılmasını sağlar.

Dolayısıyla asimilasyon yalnızca şeyleri kişisel faaliyete dahil etmekten çıkar ve bu faaliyetin ilerlemesiyle, onu tanımlayan şemalar arasında ve dolayısıyla bu şemaların uygulandığı nesneler arasında giderek daha sıkı bir koordinasyon ağı kurar.

Yansıtıcı zekâ açısından bu, çıkarımın dışsal olarak kavranan bir deneyime organize edilmesi ve uygulanması anlamına gelir.

Bu zamandan itibaren evren, öznenin bağımsız ve nesnel uzay ve zamana yerleştirilen nedensel ilişkilerle birbirine bağlanan kalıcı nesnelerin bir toplamına inşa edilir.

Böyle bir evren, kişisel faaliyete bağlı olmak yerine, tam tersine, organizmayı bir bütünün parçası olarak içerdiği ölçüde benliğe empoze edilir., böylece benlik, en azından pratik eyleminde kendisinin farkına varır ve kendini diğer nedenler arasında bir neden ve diğer nesnelerle aynı yasalara tabi bir nesne olarak keşfeder.

Zekanın şemaların farklılaşması ve karşılıklı özümsemişi yönündeki ilerlemesine tam orantılı olarak, evren başlangıçtaki bütünsel ve bilinçsiz benmerkezcilikten giderek artan bir katılma ve nesnelleşmeye doğru ilerler.

En erken aşamalarda çocuk, kendisinin özne olarak farkında olmayan ve yalnızca kendi eylemleriyle aşına olan bir solipsist gibi şeyleri algılar, ancak entelektüel araçlarının koordinasyonu ile adım adım kendini, kendisinin dışındaki bir evrendeki diğer aktif nesneler arasında aktif bir nesne olarak yerleştirirken keşfeder.

Algı nesnelerinin ve onları yaratan zekânın bu küresel dönüşümleri, yavaş yavaş şu şekilde ifade edilebilecek bir tür evrim yasasının varlığına işaret eder: özümseme ve uyum sağlama, kaotik bir farklılaşmama durumundan, karşılıklı koordinasyonlu bir farklılaşma durumuna doğru ilerler.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Başlangıçtaki yönlerinde, asimilasyon ve akomodasyon açıkça birbirine zıttır, çünkü asimilasyon muhafazakârdır ve çevreyi olduğu gibi organizmaya tabi kılma eğilimindedir, oysa akomodasyon değişimlerin kaynağıdır ve organizmayı çevrenin ardışık kısıtlamalarına bükerek.

Ancak eğer bu iki işlev ilkel hallerinde karşıtsa, tam olarak zihinsel yaşamın genel olarak ve zekanın özel olarak onları birbiriyle koordine etme rolü vardır.

Öncelikle bu koordinasyonun özel bir örgütlenme gücü gerektirmediğini hatırlayalım, çünkü başlangıçtan itibaren asimilasyon ve uyum birbirinden ayrılamaz.

Zihinsel yapıların gerçekliğe uyum sağlaması, herhangi bir yapının onlardan ayrı olarak imkansız olacağı asimilasyon şemalarının varlığını ima eder.

Tersine, asimilasyon yoluyla şemaların oluşturulması, ilkinin ne kadar kaba olursa olsun uyum sağlaması gereken dışsal gerçekliklerin kullanılmasını gerektirir.

Bu nedenle asimilasyon ve uyum sağlama, organizma ile çevre arasındaki etkileşimin iki kutbudur ve bu, tüm biyolojik ve entelektüel işleyişin koşuludur ve böyle bir etkileşim, başlangıç noktasından itibaren zıt kutupların iki eğilimi arasında bir denge varsayar.

Soru, oluşturulmakta olan bu denge tarafından ardışık olarak hangi biçimlerin alındığını tespit etmektir.

Gerçekliğin öznenin şemalarına asimile edilmesi, onların sürekli akomodasyonunu içeriyorsa, asimilasyon, herhangi bir yeni akomodasyona, yani o zamana kadar karşılaşmamış çevresel koşullar tarafından şemaların herhangi bir farklılaşmasına daha az karşıt değildir.

Öte yandan, eğer akomodasyon hakim olursa, yani şema farklılaşırsa, bu yeni asimilasyonların başlangıcını işaret eder.

Her akomodasyon edinimi, asimilasyon için malzeme haline gelir, ancak asimilasyon her zaman yeni akomodasyonlara direnir.

İki süreç arasındaki denge biçiminin çeşitliliğini, kişinin başlangıç noktasını mı yoksa gelişimlerinin kaderini mi öngördüğüne göre açıklayan durum budur.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Başlangıç noktalarında, birbirlerine göre nispeten farklılaşmamışlardır, çünkü her ikisi de organizmayı çevreye bağlayan ve ilk biçiminde o kadar yakın ve doğrudan olan etkileşime dahildirler ki, daha sonra olacak üçüncül dairesel tepkiler, aktif deneylerin davranış kalıpları vb. gibi herhangi bir uzmanlaşmış uyum işlemini içermez.

Ancak yine de daha az düşmancadırlar, çünkü her bir asimile edici şema olağan koşullara uyum sağlasa da, tam da uzmanlaşmış uyum sağlama tekniğinin eksikliği nedeniyle her yeni uyuma direnir.

Bu nedenle kaotik farklılaşmamışlıktan bahsetmek mümkündür.

Dış dünya ve benliğin, ne nesnelerin ne de mekansal, zamansal veya nedensel nesnelleştirmelerin mümkün olmadığı bir noktaya kadar ayrışmamış kaldığı seviye burasıdır.

Yeni uyumlar bir yandan çevrenin talepleri, diğer yandan şemalar arasındaki koordinasyonlar nedeniyle çoğaldığı ölçüde uyum, asimilasyondan farklılaşır ve tam da bu olgu sayesinde ona tamamlayıcı hale gelir.

Farklılaşır, çünkü özne, olağan koşullar için gerekli uyumun yanı sıra, yeniliğe ilgi duymaya başlar ve onu kendi iyiliği için takip eder.

Şemalar ne kadar farklılaşırsa, yeni ile tanıdık arasındaki boşluk o kadar küçülür, böylece yenilik, öznenin kaçındığı bir rahatsızlık oluşturmak yerine bir sorun haline gelir ve aramaya davet eder.

Bundan sonra ve aynı ölçüde, asimilasyon ve uyum karşılıklı bağımlılık ilişkilerine girer.

Bir yandan, şemaların karşılıklı asimile edilmesi ve onlardan kaynaklanan çoklu uyumlar, onların farklılaşmasını ve dolayısıyla uyumlarını destekler; Öte yandan, yeniliklere uyum sağlama er ya da geç asimilasyona doğru genişler, çünkü yeniye olan ilgi aynı anda hem benzerliklerin hem de tanıdık olana göre farklılıkların işlevi olduğundan, yeni edinimleri koruma ve onları eski olanlarla uzlaştırma meselesidir.

Böylece, sürekli olarak daha iyi farklılaştırılan iki işlev arasında giderek daha yakın bir bağlantı kurulma eğilimindedir ve bu etkileşim, gördüğümüz gibi, yansıtıcı düşünce düzleminde asimile edici çıkarım ve deneysel tekniklerin karşılıklı bağımlılığında sona erer.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Böylece entelektüel etkinliğin, uyum ve özümsemenin kaotik farklılaşmamışlığı sayesinde deneyim ve benlik farkındalığının karıştırılmasıyla başladığı görülebilir.

Başka bir deyişle, dış dünya bilgisi şeylerin doğrudan kullanımıyla başlarken, benlik bilgisi bu tamamen pratik ve faydacı temasla durdurulur.

Dolayısıyla, dış gerçekliğin en yüzeysel bölgesi ile benliğin tamamen bedensel çevresi arasında basit bir etkileşim vardır.

Aksine, özümseme ve uyumun farklılaşması ve koordinasyonu meydana geldikçe, deneysel ve uyum sağlayıcı etkinlik şeylerin içine nüfuz ederken, özümseme etkinliği zenginleşir ve organize olur.

Dolayısıyla, giderek daha derin ve gerçek olandan ve kişisel etkinliğin giderek daha yakın işleyişlerinden uzaklaşan bölgeler arasında ilişkilerin kademeli bir oluşumu vardır.

Dolayısıyla zeka ne benliğin ne de şeylerin olduğu gibi bilgisiyle değil, bunların etkileşiminin bilgisiyle başlar ve zeka, kendini organize ederek dünyayı organize ettiği etkileşimin iki kutbuna aynı anda yönelerekler.

Bir diyagram, şeyi anlaşılır kılacaktır.

Organizmanın, çevreleyen evrene karşılık gelen büyük bir dairenin içine çizilmiş küçük bir daire ile temsil edildiğini varsayalım.

Organizma ile çevre arasındaki buluşma, A noktasında ve aynı anda hem organizmaya hem de çevrenin kendisine en dışsal olan tüm benzer noktalarda gerçekleşir.

Başka bir deyişle, öznenin edinebileceği evren veya kendisi hakkındaki ilk bilgi, şeylerin en yakın görünümüyle veya varlığının en dışsal ve maddi yönüyle ilgili bilgisidir.

Bilinç açısından, özne ile nesne arasındaki bu ilkel ilişki, benlik ile benlik dışı arasında hiçbir ayırım yapılmadığı yaşamın ilk haftalarındaki protoplazmik bilince karşılık gelen bir farklılaşmama ilişkisidir.

Davranış açısından, bu ilişki, ilkel bilincin gerekli bir koşulu olduğu ölçüde, morfolojik-refleks organizasyonunu oluşturur.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Ancak bu birleşme ve farklılaşmama A noktasından itibaren, bilgi iki tamamlayıcı yol boyunca ilerler.

Tüm bilginin aynı anda hem nesneye uyum sağlama hem de özneye özümseme olması gerçeğinden dolayı, zekanın ilerlemesi dışsallaştırma ve içselleştirme yönünde ikili bir şekilde işler ve iki kutbu fiziksel deneyimin edinilmesi (->Y) ve entelektüel işlemin kendisinin bilincinin edinilmesi (->X) olacaktır.

Bu yüzden kesin bilimlerin alanındaki her büyük deneysel keşfe, aklın kendi üzerinde refleksif bir ilerlemesi (mantıksal-matematiksel çıkarım) eşlik eder, yani içsel bir etkinlik olduğu ölçüde aklın oluşumunda ilerleme ile ve deneyin ilerlemesinin aklın ilerlemesinden mi yoksa tam tersi mi kaynaklandığına bir kez ve herkes için karar vermek imkansızdır.

Bu bakış açısından, morfolojik-refleks organizasyonu, yani organizmanın fizyolojik ve anatomik yönü, zihne giderek onun dışında görünür ve onu içselleştirerek genişleten entelektüel etkinlik, canlı varlıklar olarak varoluşumuzun özü olarak kendini gösterir.

Son tahlilde, sürekli olarak benliğin dışına çıkan bir evren ile içsel olarak ilerleyen entelektüel bir etkinlik arasındaki ilişkilerin oluşma süreci, gerçek kategorilerin, yani nesne, uzay, nedensellik ve zaman kavramlarının evrimini açıklar.

Özne ile nesne arasındaki etkileşim, farklılaşmamış bir bölgede hafif genlikteki alışverişler biçiminde ortaya çıktığı sürece, evren, öznel yönüyle bilinmese de, öznenin kişisel etkinliğine bağımlı gibi görünür.

Aksine, etkileşim arthğı ölçüde, nesne ve öznenin iki tamamlayıcı yönündeki bilginin ilerlemesi, öznenin kendisini tutarlı ve kalıcı bir bütünün bir parçası olarak nesneler arasına yerleştirmesini sağlar.

Sonuç olarak, özümseme ve uyum, öznenin ihtiyaçları ile şeylerin gerçek bir dengeye, yani içsel organizasyon ile dışsal deneyim arasındaki uyuma ulaşma direnci arasındaki başlangıçtaki "sahte denge" durumunu aştığı ölçüde, öznenin evrene ilişkin bakış açısı kökten dönüşür; bütünsel benmerkezcilikten nesnelliğe geçiş, bu evrimin yasasıdır.

Özümseme ve uyum ilişkileri, böylece, duyuşal-motor !seviyesinden itibaren, sözel ve yansıtıcı zekâ düzleminde bireysel düşünce ve toplumsallaşma ilişkileriyle temsil edilene benzer bir biçimlendirici süreci oluşturur.

WALDORF

PEDAGOJİSİ

RUDOLF STEINER

WALDORF

PEDAGOJİSİ

RUDOLF STEINER

WALDORF

PEDAGOJİSİ

RUDOLF STEINER

WALDORF

PEDAGOJİSİ

RUDOLF STEINER

Bizimle
DÜŞLE

Çocukta Gerçekliğin İnşası - 2
JEAN PIAGET

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Duyusal Motor Zekasından Kavramsal Düşünceye Geçiş

Bu son açıklama bizi, duyuşal-motor zekânın geliştirdiği pratik evren ile daha sonraki yansıtıcı düşünceinin ortaya çıkardığı dünya tasavvuru arasındaki ilişkileri kısaca ve sonuç olarak incelemeye götürür.

Çocukluğun ilk iki yılında duyuşal-motor zekânın evrimi ve ayrıca evrenin karşılıklı olarak işlenmesi, analiz etmeye çalıştığımız gibi, rasyonel düşünceye yakın bir denge durumuna yol açıyor gibi görünüyor.

Böylece, reflekslerin kullanımı ve edinilen ilk çağrışımla başlayarak, çocuk birkaç ay içinde mantıksal kavramlar ve ilişkiler sistemini haber veren sınırsız kombinasyonlara sahip bir şema sistemi oluşturmayı başarır.

Gelişimlerinin son aşamasında bu şemalar, zihinsel çıkarım ve inşaya eşdeğer olan belirli kendiliğinden ve içsel yeniden gruplamalara bile muktedir hale gelir.

Dahası, nesneler, nedensellik, uzay ve zaman işlenirken, tutarlı bir evren başlangıçtaki benmerkezci algıların kaosunu takip eder.

Yaşamın ikinci yılında temsil, davranış kalıplarının kademeli içselleştirilmesi yoluyla eylemi tamamladığında, bu nedenle duyuşal-motor işlemlerinin tümünün yalnızca eylem düzleminden dil ve düşünce düzlemine geçmesi ve şemaların organizasyonunun böylece doğrudan rasyonel kavramlar sisteminde genişletilmesi beklenebilir.

Gerçekte, işler o kadar basit olmaktan çok uzaktır.

İlk olarak, yalnızca pratik zeka düzleminde, Andre Reyli'nin mükemmel çalışmaları, tüm sorunların çocuğun ikinci yılının sonunda çözülmediğini göstermektedir.

Sorunların verileri karmaşıklaşır karmaşıklaşmaz ve özneler karmaşık temaslar veya yer değiştirmeler yoluyla amaçlarına ulaşmak zorunda kalır kalmaz, bu yeni sorunların çözümünde, bir tür zamansal yer değiştirmenin uzantısıyla, yaşamın ilk iki yılının temel aşamalarıyla ilgili olarak bu ciltte analiz edilen tüm engelleri yeniden keşfederiz.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Dahası, ve bu zamansal yer değiştirmeler teorisi için değerlidir, bu engeller, burada incelenen doğumdan 2 yaşına kadar olan yaşları, Andre Rey tarafından incelenen üç ila sekiz yaşlarından ayıran boşluğa rağmen aynı düzende yeniden ortaya çıkar.

Böylece Rey'in deneylerinde çocuk, "hareketin (çekme, itme, vb.) çevrenin belirli verilerine herhangi bir adaptasyondan bağımsız bir niteliğe sahip olacağı" bir tür "dinamik gerçekçilik" ortaya koyarak başlar.

Sonra, şempanzelerde gözlemlediğimiz "optik gerçekçilik" evresine benzer bir evreden geçer; bu evrede bedenlerin fiziksel ilişkilerinin yerine, algının görünür verilerine karşılık gelen görsel ilişkileri koyar.

Bu iki ön adımı, duyuşal-motor zekânın ve bunlardan kaynaklanan pratik evrenin başlangıcını karakterize edenlerle karşılaştırmamak nasıl mümkün olabilir?

Dinamik gerçekçilik, pratik grupları ve dizileri, büyü-lü-fenomenalist nedenselliği ve ilk aşamalarımıza özgü nesnesiz evreni açıklayan, şeylerin eylemlere asimile edilmesinin kalıntısıdır.

Karmaşık bir durumu yapılandırabilmeden önce, üç ila dört yaşlarındaki çocuk, daha basit ama kendi bakış açısından belirsiz bir durumla karşılaşan birkaç aylık bebek gibi, bunu gerçekleştirilmesi gereken eyleme asimile etmekle sınırlıdır.

Kişisel etkinliğinin gücüne olan kalıntı bir inanç nedeniyle, jestlerine hâlâ bir tür mutlak değer atfeder; bu da şeylerin uzamsal olarak gruplanmış, zamansal olarak sıralanmış ve kendi aralarında nesnel nedensel ilişkiler sürdüren kalıcı maddeler olduğunu bir anlığına unutmaya eşdeğerdir.

Optik gerçekçilik açısından, ilkel benmerkezci aşamalar ile nesnelleştirme aşamaları arasında ara olan davranış kalıplarının bir kalıntısını oluşturduğu açıktır; bu davranış kalıpları, öznel gruplar ve dizilerle veya nesnenin başlangıcına ve uzamsal nedenselliğe ilişkin geçişsel davranışlarla karakterize edilir.

Optik gerçekçilik de, şeyleri, görsel alanı aşan rasyonel ilişkiler sistemine yerleştirildiklerinde olacakları şey olarak değil, anında algıda göründükleri şey olarak düşünmekten oluşur.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Böylece çocuk, bir çubuğun bir nesneyi çizebileceğini, çünkü yanında olduğunu veya ona dokunduğunu hayal eder, sanki optik temas nedensel bir bağa eşdeğermiş gibi.

Tam da bu anlık görsel algıların fiziksel gerçekliklerle karıştırılması, örneğin bebeğin bir biberonu nasıl çevireceğini bilmediğinde, çünkü nesnenin arka yüzünü kavrayamadığında veya nesneleri ilk gördüğü yerde, gerçek yörüngelerinden bağımsız olarak yeniden keşfedebileceğini hayal ettiğinde, öznel grupları veya dizileri karakterize eder.

Dolayısıyla, konuşmanın ortaya çıkışından önce gelen duyuşal-motor zekâ ile sözel ve kavramsal gerçeklikler altında varlığını sürdüren daha sonraki pratik zekâ arasında yalnızca doğrusal bir süreklilik değil, aynı zamanda genişlemede zamansal yer değiştirmeler de vardır; böylece her gerçekten yeni problemin varlığında, yaşla birlikte önemi azalsa da, aynı ilkel uyum süreçleri yeniden ortaya çıkar.

Ama her şeyden önce, iki ila yedi yaş arasındaki çocuğun eylemde karşılaştığı bu engellerin, yaşamın ilk iki yılında duyuşal-motor zekânın hazırladığı araçlarla sonunda aşılması kaçınılmaz olsa da, salt pratik düzlemden konuşma ve kavramsal ve toplumsal düşünce düzlemine geçiş, doğası gereği zekânın ilerlemesini tuhaf biçimde zorlaştıran engelleri beraberinde getirir.

Başlangıçta, iki yenilik kavramsal düşünceyi duyuşal-motor zekâyı karşı karşıya getirir ve bu iki entelektüel etkinlik biçiminden birinden diğerine geçişin zorluğunu açıklar.

İlk olarak, duyuşal-motor zekâ yalnızca pratik adaptasyon arar, yani yalnızca başarıyı veya kullanımı hedeflerken, kavramsal düşünce bilginin kendisine yol açar ve bu nedenle hakikat normlarına boyun eğer.

Çocuk yeni bir nesneyi keşfettiğinde veya neden olduğu yer değiştirmeleri incelediğinde bile [bir tür "görmek için deney" yoluyla], bu tür duyuşal-motor asimilasyonlarında, kanıtladıkları uyum ne kadar kesin olursa olsun, elde edilecek pratik bir sonuç kavramı her zaman vardır.

Çocuğun gözlemlerini sözel yargılar ve refleksif kavramlar sistemine çevirememesi, ancak bunları duyuşal-motor şemalar aracılığıyla, yani olası eylemleri ana hatlarıyla belirterek kaydedebilmesi nedeniyle, ona saf kanıtlara veya uygun şekilde yargılara ulaşma kapasitesi atfedilmesi söz konusu olamaz, ancak bu yargıların, kelimelerle ifade edilselerdi, "bu nesneyle bunu yapabilirsin", "bu sonucu elde edebilirsin" vb. gibi bir şeye eşdeğer olacağı söylenmelidir.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Aktif deneylerle yeni araçların keşfi veya zihinsel kombinasyonlarla yeni araçların icadı gibi gerçek bir hedef tarafından yönlendirilen davranış kalıplarında, tek sorun istenen hedefe ulaşmaktır, dolayısıyla söz konusu olan tek değerler başarı veya başarısızlıktır ve çocuk için bu, kendi başına bir hakikat aramak veya istenen sonucu elde etmeyi mümkün kılan ilişkiler üzerinde düşünmek meselesi değildir.

Dolayısıyla duyuşal-motor zekânın yalnızca başarıyı arzulamak veya pratik uyum sağlamakla sınırlı olduğunu, sözel veya kavramsal düşüncenin işlevinin ise gerçekleri bilmek ve ifade etmek olduğunu söylemek abartı olmaz.

Bu iki aktivite türü arasında ikinci bir fark daha vardır: duyuşal-motor zekâ, bireyin başka bir kişinin nesnelere veya bedenine uyum sağlamasıdır, ancak zekânın toplumsallaşması olmadan; kavramsal düşünce ise ortak yasalara uyan kolektif düşüncedir.

Bebek başka birinin gerçekleştirdiği zeki bir eylemi taklit ettiğinde veya bir gülümsemeden veya hoşnutsuzluk ifadesinden başka bir kişinin niyetlerini anladığında bile, buna yine de bu niyetlerin değişmesine yol açan bir düşünce alışverişi diyemeyiz.

Aksine, konuşma edinildikten sonra düşüncenin toplumsallaşması, kavramların, ilişkilerin ve kuralların oluşturulmasıyla ortaya çıkar, yani yapısal bir evrim olur.

Sözlü-kavramsal düşünce kolektif doğası tarafından dönüştürüldüğü ölçüde, duyuşal-motor zekânın eylemlerinin ve başarı veya tatmin arayışlarının pratik karakterinin aksine, kanıtlama ve gerçeği arama yeteneğine sahip hale gelir.

Zihin, yargıları doğrulamaya, bir sunumu veya bir alışverişi ima eden ve bireysel etkinlik açısından kendi başına hiçbir anlamı olmayan doğrulamaya, başka bir kişiyle işbirliği yaparak ulaşır.

Kavramsal düşüncenin toplumsal olduğu için rasyonel olup olmadığı veya tam tersi, hakikat arayışının ve toplumsallaşmanın birbirine bağımlılığı bize inkar edilemez görünüyor.

Zekânın bu yeni gerçekliklere, konuşma ve kavramsal düşünce duyuşal-motor düzlemine yerleştirildiğinde uyum sağlaması, eylem alanında zaten aşılmış olan tüm engellerin yeniden ortaya çıkmasını gerektirir.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Bu nedenle, zekânın duyuşal-motor gelişiminin beşinci ve altıncı aşamalarında ulaştığı seviyeye rağmen, sözel-kavramsal düzlemde örgütlenmeye başladığında başlangıçta rasyonel görünmüyor.

Aksine, kavramada bir dizi zamansal yer değiştirme gösterir ve artık yalnızca genişlemede değil, çünkü karşılık gelen işlemler açısından belirli bir yaştaki çocuk sözel-kavramsal düzlemde eylem düzlemine göre daha az gelişmiştir.

Daha basit bir ifadeyle, çocuk, eylemlerde nasıl gerçekleştireceğini bildiği işlemleri ilk başta sözcükler ve kavramlarla yansıtmayı başaramaz; eğer bunları yansıtamıyorsa, bunun nedeni, düşüncesinin bundan sonra hareket edeceği kolektif ve kavramsal düzleme uyum sağlamak için, fiziksel ve pratik evrenden önceki duyuşal-motor uyumunda zaten gerçekleştirdiği özümseme ve uyum sağlama arasındaki koordinasyon işini tekrarlamak zorunda kalmasıdır.

İspatı kolaydır: (1) bireyin konuşmanın başlangıcından itibaren özümsemesi ve uyum sağlaması, sosyal grupla ilişkili olarak duyuşal-motor zeka alanında olduğundan daha az gelişmiş bir denge sunar; ve (2) zihnin gruba uyum sağlamasını mümkün kılmak için bu işlevlerin yaşamın ilk aylarında olduğu gibi aynı adımlarla ve aynı sırayla ilerlemesi gerekir.

Sosyal bakış açısından uyum sağlama, taklitten ve bireyin kendisini grubun kurallarına ve taleplerine tabi kılmasını sağlayan işlemlerin bütününden başka bir şey değildir.

Özümseme açısından ise daha önce olduğu gibi gerçekliği benliğin faaliyetine ve bakış açılarına dahil etmekten oluşur.

Tıpkı duyuşal-motor evrene uyum düzleminde öznenin, en başından itibaren çevrenin kısıtlamalarına boyun eğmesine rağmen, şeyleri kendi eylemlerine bağlı olarak düşünmeye başlaması ve kendisini tutarlı ve kendisinden bağımsız bir bütünün bir unsuru olarak yerleştirmeyi ancak yavaş yavaş başarması gibi, sosyal düzlemde de çocuk, ilk başta bir başkasının telkinlerine itaat ederken, onu diğer bakış açılarının arasına yerleştirmeden önce uzun süre kendi kişisel bakış açısına hapsedilir.

Bu nedenle benlik ve grup, benmerkezcilik ve çevresel kısıtlamalara boyun eğme karışımı içinde ayrılmamış olarak başlar ve daha sonra farklılaşır ve özerk hale gelen kişilikler arasında bir işbirliğine yol açar.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Başka bir deyişle, özümseme ve uyum sağlama duyuşal-motor uyum düzleminde zaten ayrışmışken, sosyal düzlemde henüz ayrışmamış olurlar ve böylece orada önceki düzlemde zaten gerçekleşmiş olana benzer bir evrimi yeniden üretirler.

Bundan, çocuğun düşüncesinin başlangıcındaki yapısında çok önemli bir dizi sonuç ortaya çıkar.

Tıpkı duyuşal-motor zekânın, nesnelerin kişisel etkinlik şemalarına, gerekli uyumla ancak önceki uyumun tersi bir eğilimle asimile edilmesiyle başlaması ve daha sonra uyumla uyumun eşgüdümü yoluyla gerçekliğe kesin bir adaptasyona ulaşması gibi, düşünce de başlangıcında, gerçekliğin başkalarının düşüncesine uyumla ancak bu iki eğilimin sentezi olmadan, benliğe asimile edilmesiyle başlar ve ancak daha sonra kişisel perspektifi karşılıklılıkla uzlaştıran rasyonel birliği kazanır.

İlk olarak, pratik zekânın hakikatten önce başarıyı araması gibi, benmerkezci düşünce de benliğe benzediği ölçüde tatmine yol açar, nesnelliğe değil, kişisel arzulara ve çıkarlara benzemenin bu uç biçimi, gerçekliğin benliğin ihtiyaçları tarafından düşüncenin anlamlarının kesinlikle bireysel ve iletilemez kalabileceği noktaya kadar dönüştürüldüğü sembolik veya hayali oyundur.

Ancak benmerkezci düşüncenin bu nihai bölgesi (sembolik hayal gücünün eyleme sunulan tatmin olasılıklarını on katına çıkarmayı ve dolayısıyla duyuşal-motor zekâ tarafından daha önce ortaya konan kişisel aktiviteye benzetme eğilimlerini güçlendirmeyi mümkün kıldığı bir bölge) ile başka bir kişiye uyarlanmış düşünce arasında, hiçbir oyun niteliği sunmasa da anomi ve benmerkezciliğin benzer özelliklerini gösteren önemli bir düşünce bölgesi bulunur.

Bunu açıklamak için iki ila altı yaş arasındaki küçük çocukların bir sohbete veya tartışmaya katılmada, anlatmada veya açıklamada, kısacası, kişisel düşünceden çıkıp başkalarının düşüncelerine uyum sağlamada yaşadıkları zorluğu göstermek yeterlidir.

Düşüncenin tüm sosyal davranış kalıplarında, çocuğun başkalarının bakış açısına girmektense, kendi arzularını tatmin etmeye ve kendi kişisel bakış açısından yargılamaya ne kadar kolay yönlendirildiğini görmek kolaydır, ancak, bireysel düşüncenin en erken aşamalarında tanık olduğumuz gerçekliğin benliğe bu güçlü asimile edilmesine karşın, çocuğun başka bir kişinin önerileri ve ifadeleri karşısındaki şaşırtıcı uysallığına; küçük çocuk sürekli olarak duyduklarını tekrarlar, gözlemlediği tutumları taklit eder ve böylece rasyonel etkileşime direndiği kadar grubun eğitimine de kolayca boyun eğir.

Çocukta Gerçekliğin İnşası

Kısacası, benliğe asimile olma ve başkalarına uyum sağlama, derin bir sentez olmadan bir uzlaşmayla başlar ve özne ilk başta bu iki eğilim arasında, onları kontrol edemeden veya organize edemeden sallanır.

İkinci olarak, bu çocukluk düşüncesinin başlangıcına özgü bir dizi entelektüel yapı ortaya çıkar ve bunlar zamansal yer değiştirme yoluyla başlangıçtaki duyusal-motor yapıları yeniden üretir.

Bu nedenle çocuğun kullandığı ilk kavramlar başlangıçta toplama, çarpma, çıkarma vb. işlemleri yapabilen mantıksal sınıflar değil, sınıfların mantığını normal işleyişinde karakterize eden, daha ziyade senkretik asimilasyonlarla ilerleyen türden ön kavramlardır.

Aynı şekilde, duyusal-motor düzlemde ilişkileri ele almayı başaran çocuk da, farklı bakış açılarını koordine etme ve her şeyi özümsemiği kişisel bakış açısından çıkma yeteneğinin eksikliği için ilişkilerin yerine mutlak nitelikleri koyarak sözel ve refleksif düzlemde başlar.

Bundan sonra ilkel çocuk akıl yürütmesi beşinci ve altıncı aşamaların duyusal-motor koordinasyonlarına geri döner: henüz sınıflara veya ilişkilere tam olarak aşina olmadığından, basit kaynaşmalardan, senkretik asimilasyonlarla ilerleyen transdüksiyonlardan oluşur.

Çocuğun muhakemesi ancak benmerkezci çözümsemeyi gerçek çıkarıma, uyum sağlamayı ise kişisel bakış açısını aşan deneyime ve bakış açılarına gerçek bir uyum sağlamaya dönüştüren zahmetli bir gelişim süreci içinde rasyonel hale gelir ve böylece düşünce düzleminde duyusal-motor zekânın edinimlerini genişletir.

Böylece, duyusal-motor zekâyı karakterize eden asimilasyon ve akomodasyon gelişimsel örüntüsünün, akomodasyonun asimilasyonu gerçekten genişletmesinden önce, kavramsal düşüncenin bu yeni düzleminde yeniden üretilebilen genel bir fenomeni ne ölçüde oluşturduğunu görüyoruz.

Bu evrimsel süreci ve bu zamansal yer değiştirmeyi daha iyi anlamak için, bu kitapta analiz edilen olgulardan alınan birkaç somut örneği daha yakından incelemek yerinde olacaktır.

Bizimle
DÜŞLE

Çocukta Düşüncenin Kökenleri - 1

HENRI WALLON

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

ÇOCUĞUN ZİHİNSEL ATALETİ

Yaşamın erken dönemlerinde bir çocuğun düşünceleri yetişkininkinden geride kalır ve bu da sürekli iletişim sorunlarına yol açar.

Bu gecikmenin bir yönü gecikmiş tepkiselliktir.

Çocuk sıklıkla eldeki soruya değil, önceki soruya yanıt verir ve bu da yanıtlarının saçmalık görünümüne yol açar.

Bu gecikmenin bir nedeni sürekliliksizliktir.

Çocuk iki nedenden dolayı aynı nesneye uzun süreler boyunca konsantre olamaz: birincisi, zihinsel süreçlerinin hızla yorulması nedeniyle dikkatini uzun bir süre boyunca sürdürememesi ve ikincisi, dikkatinin dışsal olaylar, beklenmeyen sapmalar veya çevresel veya içsel izlenimlerin rastgele akışı tarafından yakalanmasının hızı ve hazırlığı.

Bu istikrarsızlık kendi başına bir gecikmenin tezahürüdür, çünkü ortaya çıkabilecek çeşitli dürtülere pasif bir şekilde boyun eğme yetersizliğini gösterir.

Sürekliliğin bir başka yönü de korunumdur.

Söylenen kelime, zihinsel imge veya fikir tekrar ortaya çıkma, bir gelgitte devam etme eğilimindedir.

Bu eğilim daha da çarpıcıdır çünkü devam eden tema genellikle tamamen rastgele görünür.

Çocuğun zihinsel geriliğinin bu iki çelişkili sonucu, çocuğun inatçılığı veya kasıtlı dikkatsizliğiyle suçlanmasına yol açabilir, oysa gerçekte bunlar gerçek bir yetersizlikten kaynaklanır.

Bu geriliğin bir diğer yaygın etkisi de çocuğun, bir konuşmanın koşullarından veya terimlerinden doğal olarak ortaya çıkan imgeleri çağrıştırmamasıdır.

Bir kez daha, çocuğun başarısızlığı kolayca inatçılık veya terslik izlenimi verebilir ve aslında çocuklarda "yapamam"ın "yapmayacağım"a dönüşme hazırlığı göz önüne alındığında, genellikle bu olur.

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

Aslında, düşünce yalnızca nesnelere yüklediği yapılar aracılığıyla var olur.

Başlangıçta bu yapılar çok temeldir.

Düşüncenin kökeninde yalnızca eşleştirilmiş öğelerin varlığını fark edebiliriz.

Düşüncenin temel birimi, onu oluşturan terimler değil, bu ikili yapıdır.

İkilik birlikten önce gelir.

Çift, izole edilmiş öğeden önce var olur.

Düşünceyle tanımlanabilen herhangi bir terim, yani "düşünülebilen", farklılaştırılabileceği ve karşılaştırılabileceği tamamlayıcı bir terim gerektirir.

Örneğin, Koffka'ya göre yalnızca karşıtlık yoluyla mümkün olan renk ayrımcılığı için doğru olan şey, entelektüel kavramlar için de geçerlidir.

Çiftin bu ilk ilişkisi olmadan, daha fazla ilişki kurmak imkansız olurdu.

Düşüncenin önceki davranışa bağımlılığı çocukta oldukça belirgindir.

Yetişkin düşüncesi durumları ve sorunları entelektüel olmayan olasılıklardan ayırma yeteneğine sahiptir.

Öte yandan, bir çocuğun zihinsel faaliyeti genellikle yalnızca toplam faaliyeti çerçevesinde açıklanabilir.

Entelektüel durumlar bile öznel bir öğeyi korur.

Yetişkinin üstün gelişimi, birincil ve hatta münhasır dikkatini düşüncelerinin nesnesine odaklama yeteneğiyle belirlenirken, çocuk için bir nesne genellikle mevcut tepkilerinin tümüne tabi kalır.

Bir nesne yalnızca onun arzuları veya duygusal durumları tarafından koşullandırılmaz veya değiştirilmez ; aynı zamanda kısa veya uzun süreler boyunca davranışını etkileyebilecek veya hatta motive edebilecek koşullara da tabidir.

EZİLENLERİN

PEDAGOJİSİ

PAULO FREIRE

EZİLENLERİN

PEDAGOJİSİ

PAULO FREIRE

EZİLENLERİN

PEDAGOJİSİ

PAULO FREIRE

EZİLENLERİN

PEDAGOJİSİ

PAULO FREIRE

Bizimle
DÜŞLE

Çocukta Düşüncenin Kökenleri - 2

HENRI WALLON

dusle.club

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

ÇOCUK DÜŞÜNCEİNİN TEMEL YAPILARI

Çocuğun düşüncesi biçimsiz değildir; basit bir "konu dışı" değildir.

En başından itibaren düşünceye eşlik eden temel bir yapıya sahiptir.

Aksi takdirde, daha fazla ilerleme düşünülemezdi, çünkü düşünce saf duyuşal-motor verilerinin ötesine geçemezdi, oysa düşünceyi ayırt eden şey aslında verileri yeniden düzenleme yeteneğidir.

Bununla birlikte, düşüncenin ilk aşaması yanlış yorumlanabilir.

Basit bir ardışıklık olarak yanlış yorumlanabilir, bir terimin bir başkasıyla sonsuz bir şekilde yer değiştirmesini gerektirir ve bu nedenle organizasyonun tamamen yokluğunu yansıtır.

Bu, en ilkel fikir oluşturma biçimlerinin ilk gözlemlenebilir ana hatlarının olumsuz yönüdür.

Psikologlar "sapma"dan bahsetmeden çok önce, yani çocuklarda düşünceden düşünceye basit ve sürekli hareketten, Heilbronner maniklerde gözlemlenen "fikir uçuşunu" bir fikrin bir sonrakiyle basit bir şekilde ilişkilendirilmesi olarak açıklamıştır, böylece her fikir iki ayrı çift oluşturmuştur, biri öncülüyle ve diğeri onu izleyen fikirle, ancak genel bir anlam birliği yoktu.

Dolayısıyla, düşünce her yeni terimle farklı bir yöne saptırılabilir; kendi yönü olmazdı ve seyri tamamen son söylenen terim tarafından oluşturulabilecek ilişkilerden herhangi biri tarafından belirlenirdi.

Bu açıklama açıkça çok şematiktir.

Özellikle, entelektüel ayrışmanın en ileri aşamalarında bile az ya da çok bozulmadan bırakılan duygusal dürtüleri veya ilgileri hesaba katmaz.

Bu nedenle yanlıştır, çünkü fikirlerin ardışık akışını yalnızca ardışık çağrışımlar olarak açıklamayı amaçlar.

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

Böyle bir tanımlama, ardışıklığın gerçekleşlikten sonraki statik bir analizinden başka bir şey değildir.

Ancak çiftlerin bir dağılımı bile, her terimin hemen öncekine ve doğrudan sonrakine mekanik olarak bağlandığı çağrışımların basit sonucundan daha fazlasıdır.

Çift en temel yapıdır ve onsuz düşünce var olamazdı.

Basit ve en az farklılaşmış haliyle düşünce eylemini kapsayan bir tür entelektüel moleküldür.

A eşittir A totolojisi, bir nesne hakkındaki bilgimize hiçbir şey katmaz, yine de "A"nın bir nesne olarak farkında olmamız gerekiyorsa vazgeçilmezdir.

Düşüncede, çift, varlığı çifte bağlı olan izole nesneden önce gelir.

İşlemsel alan, algısal alandan farklıdır.

Nesneler uzayda basitçe konumlandırılmış olsa bile, konumları belirlemek bir şeydir ve bunları pratik olarak kurmak başka bir şeydir, hatta doğrudan elinizde bir model olsa bile.

Bazı özneler birini yapabilir ancak diğerini artık yapamaz; algısal alanları devam eder ancak işlemsel alanın kurulması için gerekli olan düzenin gerisinde kalır.

İşlemsel alanda onu salt deneysel verilerin ötesine yerleştiren bir şey vardır.

Gerçeği aşan, ondan önce gelen ve dolayısıyla duyulardan kaçan ve hemen algılanamayan şeyin bir parçası olan bir potansiyel vardır.

Örneğin, ölçümün işlemsel alanı bu niteliktedir.

Ölçüm aracı, orta terim, karşılaştırılacak çiftin iki terimi kadar maddi ve anındadır.

Ancak bir karşılaştırma aracı haline gelir gelmez, kendisi işlemsel alanın bir parçası haline gelir ve bu veya şu diğer nesneyle olan bireysel ilişkilerinden daha fazla olan özellikler kazanır.

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

Karşılaştırılacak nesnelere göre derecesi değişen bir büyüklük sembolü haline gelir.

Olası bir hizalanmayı, operasyonel, potansiyel bir hizalanmayı ima eder.

Sadece ideal olarak, entelektüelleştirilmiş bir alanda hayal edilebilecek bir düzeni varsayar.

Bu ölçüm aracı, kendisinde belirli bir sabitlik varsayar, bu sabitlik olmadan değişimlerini ölçemez.

Duyusal-motor düzeyde, çiftin ötesindeki adım yapılandırmadır; entelektüel düzeyde, dizidir - yani, nesnelerin veya olayların düzenli bir ardıllığıdır.

Her iki durumda da temel yapı, yeni bir operasyonel düzeye geçmesini sağlayan bir düzene entegre edilmiştir.

Somut durumlarda, temel tepki, henüz ayrışmamış olan uzay ve zamanın dinamik birliğini temsil eden kapasite oluşturan bu yapılandırma aracılığıyla entegre edilmiştir.

Karşılaştırılacak nesneler veya açıklanacak etkiler durumunda, entegrasyon, gerekli aracı olarak sembolleri kullanan bir düzenle algısal görünümüdür.

Sürekli olarak operasyonel kalan bir düzen olarak entegrasyon, şu anda yürütülen faaliyetler ne olursa olsun, deneysel veya deneyimsel düzenlerden farklıdır.

Bizimle
DÜŞLE

Çocukta Düşüncenin Kökenleri - 3

HENRI WALLON

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

BİLGİ KAYNAKLARI ARASINDAKİ ÇELİŞKİLER

Çelişkilerin ilk kaynağı, gerçek veya potansiyel, çocuğun çevresiyle iletişim kurmaya başladığı çeşitli yollarda yatar.

Nesnelerle doğrudan temasın oynadığı rol, çoğu hayvanda olduğu kadar kapsamlı değildir.

Çocuğun sosyal çevresi, onun varlığını belirler ve ihtiyaçlarını karşılayanın ilk araçlarını sağlar.

Pratik çaresizliği, arzularını ifade etme yeteneğiyle telafi edilir.

Dolayısıyla, bir yandan doğrudan, kişisel deneyim vardır; diğer yandan dil ve onunla birlikte dil aracılığıyla iletilen toplumsal ve tarihsel gelenekler vardır.

Başlangıçta, bu iki tür deneyim arasında bir mutabakat yoktur ve bu nedenle mutabakat noktaları keşfetme girişimleri bize çelişkili veya tuhaf görünebilir.

Ancak ne kişisel deneyimde ne de toplumsal geleneklerde başlangıçta bir homojenlik veya tutarlılık yoktur.

Kişisel deneyim pratik durumlardan ayrıldığında, ikisi de aynı nedenlerden kaynaklansa da rekabet halinde görünen iki tür düşünce ortaya çıkar.

Biri, duylarda özellikle canlı veya çarpıcı izlenimler bırakan belirli bir şeyin yalnızca o yönlerini veya özelliklerini koruyan bir tür algısal gerçekçiliktir, gerçekliği çeşitli biçimler veya nesnelerin sonsuz bir değişkenliğine indirgeyen saf bir fenomenalizmdir.

Diğeri, doğrudan şeylerden türetilen izlenimlerin oynadığı rol ve özneye ortaya çıkan rolün (yani hem duygusallığında hem de kişisel etkinliğinde) farklılaşmadığı bir tür kanşık görüntüdür: pratik, algısal olanla birleşir.

Deneyim, öznenin tepki verdiği durumların bir dizisinden başka bir şey değildir, bu deneyimin onun temsili, bu küresel bütünlerin görüntüsüdür, belirli özellikler ve ayrıntılar ise yalnızca kendi başlarına belirgin bir bireyselliğe sahip olmayan bir eylemi çevreleyen koşullardır.

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

Böylece, sözde senkretik temsilde, şeylerin nitelikleri, farklılıkları ne olursa olsun ve çağrışımlarının özsel veya arızı olmasına bakılmaksızın, her noktada birbirleriyle kaynaşmıştır.

Fenomenalizm ile senkretizm arasındaki karşıtlık apaçık görünüyor; yine de, dönüşümlü olarak var oluyorlar ve bir arada var oluyorlar.

Prensipleri aslında benzerdir: senkretik bir görüntü, kendisini tek ve benzersiz bir görünüme indirgemedi, tarif edilemez karmaşasından çıkamaz; bu görünüm, diğer görünümlerden ayırt edilemez ve ayırt edilemez olduğundan, bütün olma yanılsaması yaratır.

Genellikle, betimleme, eşdeğer olarak görülen ayrıntıların bir sayımından oluşur; oysa gerçekte, son derece çeşitli bir öğeler koleksiyonunu oluştururlar.

Ancak sıklıkla, diğer tüm öğeler için tek bir ayrıntı tutulur.

Ve son olarak, algısal alanda yalnızca tek bir ayrıntı not edilebilir ve şekil alabilir.

Eksiklik her iki durumda da aynıdır: senkretizmde, birden fazla özelliği olduğu gibi algılayamama ve fenomenizmde, durumların veya görünümlerin saf ardışıklığına şeylerin sabit veya temel yönlerini karşı koyamama.

Böylece, bir yandan şeyler arasındaki bir etkinliğe, öte yandan tefekkürlü bir beklentiye karşılık gelen, iki yönelim, iki zıt ama tamamlayıcı davranış biçimi olabilir.

Bütünle karıştırılan belirli ve bazen tesadüfi özellik, kaçınılmaz olarak çocuğu tutarsızlıklara veya çelişkilere sürükleyecektir.

Ancak temsillerini birbirleriyle karşılaştırma ve karşılaştırma yeteneği arttıkça, onları daha iyi analiz etme, tamamlama veya düzeltme konusunda da artan fırsatlar bulur.

Çocuğun pragmatik betimleme eğilimi, sıklıkla operasyonel modda açıklamalara yol açar.

Şeylerin kendi faaliyeti veya gözlemlediği faaliyetle aynı doğrultuda işlediğini hayal eder: Varlıklarını veya kökenlerini, onların katıldığını gördüğü pratik faaliyetlerle sınırlar - dolayısıyla, doğal bir kökenin uygun görüneceği nesneler için bile, nihai olarak gördüğü şeylerin faydacı kökeninin ötesine geçemez.

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

Operasyonel modda, ortak eylemler bireysel eylemlerle karıştırılır ve kişisel deneyimler gelenekle iç içe geçer.

Gelenek, çocuğun temsillerinin diğer kaynağıdır.

Başlangıçta gelenek, yapısı ve unsurları anlam bakımından zengin bir fenomen olan dil aracılığıyla sosyal çevreden çocuğa aktarılır.

Dil aracılığıyla, varlıkların ve şeylerin kimliğini belirlemeyi ve aynı zamanda onlara karşı kendi tutumlarını ifade etmeyi öğrenir.

Aslında bu rol o kadar önemlidir ki, bazen ham deneyimin katkısı ile kelimelerin ve dilbilgisi biçimlerinin etkisi arasında ayırım yapmak zor olabilir.

Ancak bunların karşılıklı benimsenmesi, aralarında gözlemlenebilir anlaşmazlıklar bulunan iki sistem oldukları için uzun gecikmelere neden olabilir.

Çocuğun hem kendi düşüncelerini hem de başkalarının düşüncelerini anlamak için gösterdiği yoğun analitik çabalar, en verimsiz biçimciliklerle veya saçmalıklarla sonuçlanabilir.

Kelime ve anlam sistemi, bazen uygunsuz bir şekilde bile olsa, kendi yolunu çizebilen çok çeşitli yapılardan oluşur.

Bunun en belirgin örneği, mecazi ifade dönüşlerinin kelimesi kelimesine yorumlanmasıdır; mecazi ve kelimesi kelimesine terimleri veya imgeleri birleştiren çağrışımlar, şeylerin kendilerine aktarılır.

Ayrıca, çocuk genellikle dilin aslında yalnızca ses ve anlam takımyıldızları olan unsurlarını gerçekliğin özellikleri olarak yanlış anlar: morfolojik asimilasyonlar, karşıtlıklar, ikirciklilikler veya anlamsal yakınlıklar—bunların etkileri çocuğun henüz yeterince kavrayamadığı şeylerdir.

Bu imgeler arasında veya imgeler ile şeyler arasında gelişebilecek çelişkilerin yanı sıra, çocuğun kendi deneyiminin emrindeki folklorla karşılaşmasından kaynaklanan çelişkiler de vardır; örneğin, yetişkinden çocuğa veya çocuktan çocuğa aktarılan masallar, inançlar veya açıklamalar.

Çocukta Düşüncenin Kökenleri

Son olarak, üçüncü bir gelenek biçimi vardır: talimat, bir çocuğun, anlayışının ötesindeki bağlamlarda kendisine tanıdık imgeleri dahil etmekten çekinmediği şeylerin rasyonel veya bilimsel açıklaması.

Bazen ne kadar yaratıcı olsalar da, hayal gücünde geliştirebileceği mekanizmalar, alışılmadık kökenlere sahip olan fikirlerine başka anormal unsurlar da sokar.

Çocuğun fikirleri arasındaki çelişkilerdeki belki de en önemli etken, kendi çelişkilerinin kesin bir duygusunun olmamasıdır.

Fikirler arasındaki karşıtlıklar ve uyumsuzluklar anlaşılır hale gelmeden önce fikirlerin belirli bir sistematizasyonuna ulaşılmalıdır.

Ancak çocuğun zihninde fikirler ardışık olarak akar, her biri potansiyel olarak diğerini çeker veya etkiler, her biri süreklilik veya özdeşlik konusunda az çok dalgalanan bir izlenim bırakma yeteneğine sahiptir, ancak birlikte, karşılıklı kirlenmeleri olmadan karşılaştırılmalarına ve zıtlaştırılmalarına izin verecek sabit bir şeyden yoksundurlar.

Tutarlılık ihtiyacı kendini hissettirirse, çelişkiyi çözmek için değil, yeni bir imge selinin yardımıyla uzlaştırılmaz olanı uzlaştırmak için başka fikirler ortaya çıkar.

Çocuğun bu fikirlerin kaynaklarına ilişkin olağan cehaleti, bunları tutarlı argümanlara eşgüdümlemedeki yetersizliğine eklenir.

Dilden türeyenleri algıyla üretilenlerle, gelenekten kaynaklananları deneyimden çıkarılanlarla karıştırır.

Mantıksal olarak varılan sonuçları otoriteye dayalı kabul edilen ifadelerle ve basit benzetmeyi söylemsel argümanla karıştırır.

Fikirlerini kaynaklarına göre düzenlemesine izin verecek sabit terim hâlâ eksiktir.

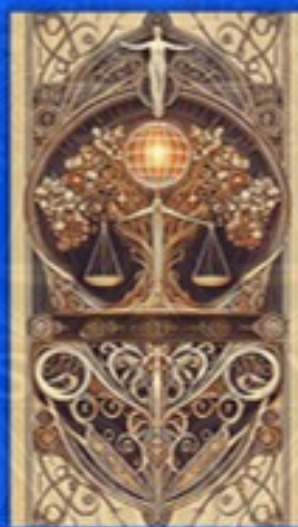
Bazen çocuk aynı fikri dönüşümlü olarak kendi icadına ve babasının iddialarına atfeder veya onu yeni keşfetmiş veya her zaman biliyormuş gibi hayal eder.

Başlangıçta, sadece tamamen öznel bir sürpriz veya çekim izlenimi vardır.

Eğitim ve Bilim için
BİRLİKTE

Kültür ve Sanat için
BİRLİKTE

Tarih ve Toplum için
BİRLİKTE

Kültür ve Sanat için
BİRLİKTE

